

A Jézusban való új élet az okos istentisztelet

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Ézsaiás könyve 1. fejezetének a 11.-től a 17. verseiben a következőképpen:

„Ki kívánja tőletek, hogy eljőjjetek, hogy megjelenjete elöttem, és tapossátok udvaromat? Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még a füstjét is utálom! Újhold, szombat, ünnepi összejövetel? Nem tűröm együtt a bűnt és az ünneplést! Újholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlölöm én, terhemre vannak, fáraszt elviselni. Ha felém nyújtjátok kezeteiket, eltakarom előletek a szemem; bármennyit is imádkoztok, nem hallgatlak meg benneteket, hiszen a kezetekhez vér tapad! Mossátok tisztára magatokat! Vigyétek el szemem elől gonosz tetteiteket! Ne tegyetek többé rosszat, tanuljatok meg jót cselekedni! Törekedjetek igazságra, térítsétek jó útra az erőszakoskodót! Védjétek meg az árvák igazát, képviseljétek az özvegy peres ügyét!”

Urunk, sokszor képmutatással is beszennyezzük magunkat. Moss minket tisztára a Te igéddel! Ámen.

„Halljátok az Úr igéjét – Sodoma vezetői! Figyeljetek Istenünk tanítására – Gomora népe!” (Ézs 1,10)

Ezzel a megszólítással vezeti be Ézsaiás Istennek a választott népéhez intézett üzenetét – közvetlenül a mai igeszakaszunk előtt. A túl könnyű lelkűek ilyenkor indulhatnak el a történeti irányba és mondhatják: Hát igen... 2750 évvel ezelőtt hogy rettegetek *ezek a zsidók* az asszír támadástól, és mennyi áldozattal szerették volna visszaszerezni Isten jóindulatát. Csak egy dolog nem változott: a Sodomához és Gomorához hasonlítható, mindennapi bűnös életük...

Kedves Testvéreim! Az „ezek a zsidók” – mi saját magunk vagyunk. Itt ülünk most egy istentiszteleten. Ami egykor a szombat volt – az ma a vasárnap. Az „újhold” a hónap elejét jelentette az ókori Izraelben, azaz ma, biblikus értelemben, újhold van (annak ellenére, hogy éppen teliholdat látunk). Imádsággal kezdtük, és imádsággal fejezzük be az istentiszteletet – azaz pontosan ugyanúgy a kezünket nyújtjuk Isten felé, ahogyan Isten választott népe tette ezt egykoron. **Miért gondoljuk azt, hogy mi istentiszteletünk kedvesebb lenne Isten előtt,** mint az igeszakasz népének az istentisztelete volt? *Úgy gondoljuk,* hogy mi vagyunk a büntelen Ábel – és mindenki más a Káin? **A mai nap,** Hetvened vasárnapja az, amikor **elindulunk a böjt felé – reménységeink szerint igaz megtéréssel. Hogyan gondoljuk ezt a megtérést** (amelynek az eredeti jelentése megfordulás volt)? **Elindultunk egy lépést a böjt felé, aztán „megtértünk”, azaz visszafordultunk: Köszönjük szépen, nekünk ennyi elég is volt? Mennénk már inkább haza... Ennyi lenne a mi megtérésünk?**

Sodomában és Gomorában élünk ma is. „*Ó, hát azok állatokkal közösültek – mondhatja erre valaki – én olyant nem szoktam... Az a néhány pillantás, meg gondolat, apró botlásocska, vét-kecske... – az meg igazán semmiség. Tisztán állok én Isten színe előtt!! Ráadásul még ide is eljöttem – nem is egyszer. Hányan vannak, akik nem jöttek! Én mennyivel jobb vagyok náluk!*” No látjátok, kedves testvéreim, éppen hogy itt van a baj. A bűnnél már csak egyetlen egy dolog van, ami még rosszabb: a képzelt büntelenség. A képmutatás. Megadom az Istennek, ami az Istené – de onnan kezdve kuss neki – „*Nem ám beleszólni az én életembe! A te jussod, Isten, kimértem: ott az áldozat, zabálj!*”

Egy dolgot felejt el az ilyen elbizakodott gondolkodás. Az az egyet, ami a legfontosabb. Ki teremtett kit? Ki a fazék – és a ki a fazekas? Ki a kutya – és ki a gazda? *Melyik vége van a póráznak nálunk? Nagyon nem mindegy! Már amikor egy oroszánt, vagy egy elefántot szeretne valaki pórázon sétáltatni, ott is csak a *totálisan hülye* ringatja magát abba az ábrándba, hogy „*ura a helyzetnek*”! Mi meg néhány áldozattal, néhány istentisztelettel, néhány templomba-járással és néhány gyorsítva elmondott röpimával szeretnénk pórázon sétáltatni – a mindenható Istent? És Jézus Krisztust? A menny és a föld urát? Merthogy ők „*tartoznak nekünk*” – a mi „*nagylelkűségünk*” miatt? „*Szállj le rám Szentlélek – de nem ám olyan kicsikét csak, mint Jézusra, vagy az apostolokra pünkösdkor, hanem a hozzám méltó módon, sokkal jobban – és nem ám holnap, hanem most, azonnal!*” Hát csakugyan elment nekünk az eszünk? *A légyipiszok* akarja uralni a *Teljességet*? Tanuljunk alázatot! **Tanuljunk meg a helyünket a teremtés rendjében! Mert ha nem tanuljuk meg, hogy hol a helyünk – akkor nem is találjuk meg, hogy hol a helyünk.** És hontalanul végigbolyongani egy egész földi életet – az bizony keserves dolog...*

Istennek mérhetetlenül elege van a szenteskedésből. *(Ha itt lenne az a néhány testvérünk, aki Csömöréről jött, akkor azt mondanám, hogy Isten csömört kapott tőlünk...)* Az igeszakaszunkban „*A ne hozzatok többé hazug áldozatot, a füstjét is utálok!*” rész második fele, az „*utált füst*” arra az illatáldozatra utal, amelyet tömjénből készítettek. Isten az eredeti héber szöveg szerint hányingert okozó, gyomorforgató büzként élte meg a bűnben élő nép öt tömjénező illatáldozatait. A mai helyzetre fordítva ezt: ha *nincs benne hit*, akkor a frissen felújított templom is *csak szennyfolt* az élő kövekből felépült anyaszentegyház falán.

Isten nem tűri együtt a bűnt és az ünneplést. Amikor a régiek közeledtek hozzá, le kellett, hogy vegyék a sarujukat – hogy ne szennyezzék be Isten közelségét. Nekünk nem kell kint hagynunk a cipőnket a templom ajtajában. Nekünk *a bűneinket* kell levetnünk saját magunkról. És ez nem pusztán egyetlen mozdulat, mint a saru levétele. Az igeszakaszunk „*mossátok tisztára magatokat!*” része – az eredeti héberben – egy olyan igealakot használ *(a teológusok kedvéért: hitpaélt)*, amely gyakorítást jelöl. *Gondos mosogatás* kell tehát ahhoz, hogy megtisztulhassunk bűneinktől.

Itt érkeztünk el egy nagyon fontos gondolathoz. *Ki mosogat itt kit* – olyan gondosan? Mi saját magunk mosogatjuk – saját magunkat? **Ki tudjuk-e mi magunk mosni a bűnünket a lelkünkől – akármilyen gondos mosogatással is?** Az igeszakaszunk utáni rész felel erre: „*Ha véteitek skarlátpirosak is, hófehérré válhattok; ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehetek, mint a gyapjú – ha készségesen hallgattok rám*” – *mondja Isten.* (Ézs 1,18b-19) **Isten az, aki kimossa a mi bűneinket – egyetlen Fiának, a Jézus Krisztusnak a vére által. Mi legfeljebb Ágnes asszonyok lehetünk, aki véres leplét a patakban csak mossa, mossa... Jézus miatt leszünk mi tiszták és hófehérek Isten előtt. Kegyelemből, ingyen.**

És Jézus Urunknak Nagypénteken, a keresztfán adott és kivívott kegyelme miatt – amelyre éppen ma, Hetvened vasárnapján kezdünk el felkészülni – **elkezd megváltozni az életünk. Elhagyjuk a gonosz tetteinket** *(ahol a „gonosz tett” az eredeti héberben kifejezetten ördögi tett)*, **és megtanuljuk a jót cselekedni.** „*Hogyan történik ez?*” – kérdezhetitek. „*Ma, az istentisztelet végén elhangzik az ároni áldás: ‘...adjon tenéked békességet!’ és utána hazafelé menve már csupa jót teszünk?*” – Hát: nincs kizárva ez sem... A Szentléleknek nem lehet előírni, hogy mikor és milyen sebességgel változtassa meg a mi lelkünket és életünket... Reménykedjete tehát abban, hogy ma hazafelé menet fogtok valami jót cselekedni! Kedves Testvéreim, *törekedjete arra*, hogy ma hazafelé menet cselekedjete valami jót! – De lehetőleg ne a vak nénit vezessétek pont arra, amerre soha nem akart volna

menni... És ne gondoljátok azt, hogy „ha Hetvened vasárnapján sikerült A JÓT megcselekednem, akkor hatvanad és ötvened vasárnapjain majd már elégedetten hátradőlhetek – a hétköznapokról nem is beszélve...”

Legtöbbször azonban az életünk megváltozása egy hosszabb folyamat. Nálam negyven év volt... De a szőlőmunkásoknak az oltár előtti igében felolvasott példázata is megmutatta azt, hogy Isten kegyelmének a teljessége nem az elvégzett munka mértékétől függ. Pontosán úgy nem, mint ahogyan Isten kegyelmét nem lehet áldozatokkal megvásárolni. **Isten kegyelme feltétel nélküli, mindenkinek azonosan egyenlő, és ingyenes. Van okunk tehát a reményre! De mindezzel sem okunk, sem jogunk nincs a halogatásra!!** Bármelyik pillanat az életünk vége lehet. És akkor történt az, hogy – a szőlőmunkásnak beesteledett... És eljött az idő az ő elszámoltatására...

A jó cselekvése, Isten igazságának a saját életünkben való megtalálása, és felmutatása, a gyengék támogatása az okos istentisztelet. Az az okos istentisztelet, amelyik Istennek nem hánytató, gyomorfordító bűz – hanem kedves illat. Az okos istentisztelet a templomból való kilépéssel KEZDŐDIK! A mi egész életünk egy istentisztelet. Ahogyan Pál apostol írta a Rómaiaknak: „okos istentiszteletként szánjátok oda *magatokat* élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, és ne igazodjatok e világhoz, hanem *változzatok meg* értelmek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata; mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm 12,1-2). „**Hogyan jöjjünk rá arra, hogy mi Isten akarata? Hogy mi az, ami tökéletes?**” **Nem kell ezen tipródni! Meg fogjuk kapni ezt ajándékként. Pontosán úgy, mint ahogyan a kegyelmet magát – Krisztustól. Egy dologra van csak szükség: nyitottságra; azaz: alázatra; azaz: engedelmességre. És akkor Urunk, a Jó Pásztor, elkezd vezetni minket – nem máshová, hanem pontosan oda, ami a *mi helyünk* ezen a földön.**

Még egy utolsó, fontos megjegyzés. **Az, hogy a böjti időre készülünk, nem szabad, hogy azt jelentse, hogy mostantól kezdve besavanyodott képpel, a bűneinken tipródva járkálunk.** Ahogyan örökbecsű Luther Mártonunk mondta: „Aus einem traurigen Arsch fährt nie ein fröhlicher Furz.” Azaz: Bánatos segglyukból soha nem jön boldog fing. Hogyan kerül ez a mondat egy igehirdetésbe? Úgy, hogy a szeretet cselekedetei nem a múltunkon való kesergésből fognak kinőni. Anthony de Mello a mester és a tanítvány párbeszédével írt erről: „Miért nem beszélsz soha a bűnbánatról?” – kérdezi a tanítvány. – „De hiszen ez az egyetlen dolog, amit tanítok!” – válaszolja a mester. – „Én még sohasem hallottam, hogy a bűnbánat miatti szomorúságról beszéltél volna...” – „A bűnbánat nem a múlt miatti szomorúság. A múlt már halott, és egy percig sem érdemes miatta bánkódni. A bűnbánat a gondolkodás megváltozása: a valóság radikálisan új szemlélése.” **A kegyelemnek ezt az elfogadását, ezt a radikálisan új cselekvést, ezt a Jézusban való, új életirányt kívánom mindannyiőtoknak a böjt felé – és az után, mindörökre! Ámen.**